

"לא תכאיב" לעמוס עוז דיה מצוה זו הכוללת את מיטבה של מורשתנו - במקרא, בספרות הבתר-מקראית, שכן אין לך אדם, בן תרבות, שאינו דוגל במניעת כאב לזולתו. כך ההומניסט, הליברליסט, הפלורליסט, הקוסמופוליט, וכל אדם שנברא בצלם. ביטויים כגון "דם יהודי" אינם מצויים בספרותנו. והביטוי השלילי ביותר המעורר את זעמו הוא "מסירות הנפש על הולם את הנספים בשואה, או הערבים. הם נפלו ע מזבח אמונתם הדתי. תודעת מורשתנו היא: כמוך". אם נאלצים אנו להכאיב ושולחיהם הרי זה משום שאינם רעים אהובים, אלא מפלצות אנוש שראוי להכחידם.

לפיכך אנו מצוויים לא רק שלא להכאיב אלא אפילו להיטיב יותר מלעצמנו. והבעיה היא שאינם נושאים את דגל ההומניזם כמונו...

ל ב יחזקאל לו כו והסרתי את לב האבן מִבְּשָׂרְכֶם

הלב, כפי שנדרש בבית מדרשו של רבן יוחנן בן זכאי, הוא האיבר העיקרי המסוגל לתרום לתיקון החברה ולשיפור יחסי אנוש. השכל המדוד, השקול, הצונן קריר מדי. הלב מקור האהבה, התסיסה, האמפתיה וההזדהות עם צורכי היחיד והרבים הוא שנאמר עליו: "רחמנא לבא בעי". הלב החדש והרוח החדשה יפעימו את חיי הצוותא ברוח הכלל הגדול שדרש ר' עקיבא על "ואהבת לרעך כמוך". אהבת ישראל, אהבת הבריות, אהבת האדם שבצלם - היסוד שיהפוך את לב האבן ללב בשר.

לב טוב, כלומר, מעלת תיקון המידות, כי בזמן שלב האדם טוב, כל מדותיו ישרות ודעותיו נכונות, ונמצא שמח בחלקו ומתחבר עם הטובים, וחפץ רק בדברים שיש בהם תועלת.

לְבָנָה אם נערכה החופה כשהלבנה במילואָה יש מאמינה שתזכה לְבָנָה

ל"ג בעומר אמנם ל"ג בעומר לוטה בערפל. לא ברור בדיוק מה מקורו והנסתר בו מרובה מהגלוי, ואכן מתאים הוא

לתורת הנסתר. ולפחות מימי הארי ז"ל הוא ידוע לנו
 כיום שמחה לתורת הסוד בישראל והוא נהוג מאות בשנים
 בכל תפוצות ישראל. המזלזל בו מזלזל בעצם בכל
 החכמה הפנימית שגדולי ישראל וענקי הרוח ב-700
 שנה האחרונות התעמקו בה, מהרמב"ן, המהר"ל, רמח"ל,
 הגר"א ועד גדולי דורנו הרב קוק והרב
 סולוביצ'יק. כל המפקפק בעומקה של חכמה זו
 מתנתק בעצם משרשרת הזהב של תורת ישראל בכל
 מאות השנים האחרונות

(תשובת הרב אריאל)

לְהַנְעֵר כפעם בפעם אנו חוזרים להנער להבלי הנעורים

ל ו ז **בית-א-ל - ל ו ז שם העיר לראשונה, האם בית-אל וכמוה
 שילה, שקם, יריחו, בית שאן ושאר ערי יהודה ושומרון ב ל ו ז תודעתנו
 על שיוכם לארצנו ולמולדתנו ולנחלת אבותינו וזרענו? או שמא כבר
 השלימו רבים בינינו על אבדנם מחזקתנו, בחינת LOOSE - אבדה
 האמונה - והשם הקדום חזר ונטפל לבית-אל לאחרונה...**

ל ו ט התאוה למשקה היתה לוטה בלוט עד שנחשפה בשכרותו
 ל ו י שבט הלוי לא קיבל כשאר שבטי ישראל נחלת ארץ.
 תפקודם היה לשמש מורי צדק ומשרתי הציבור והקודש -
 תפקיד שנטשטש בהיסטוריה שלנו ואת מקומם תפסו
 החכמים והמנהיגים משבטים שונים אחרי

ל ח ט דברים ח ג **כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם**

הלחם אינו תכלית החיים. חייבים לאכול כדי להתקיים אבל לא כדי לאכול. זה
 משמעות מאמר חז"ל בנדרים מט: "בבלאי טפשאי דאכלי לחמא בלחמא" - כלומר
 האוכלים כדי לעבוד ולהרוויח לחם. "על הלחם" נאמר ולא בלחם בלבד, שזו המטרה

ל ק ט כשהצדיק נעזב לעולם האמת ראינו כבר כי זרעו דווקא
 מבקש לקום, מבקש במלחמות רבות לרשת את כתר
 האדמו"רות וירושת מעמדו בקהילה. ירושת

המנהיגות לא פגה אלא הסעירה שנאת אחים ועטרת כבוד
 והשפעה. כך בדת, כך בממשל, כך בכל תחומי השאיפה
 להשתררות והישגיות

לְקַח עִם הַלֶּחֶם שֶׁהוּמָטָר מִן הַשָּׁמַיִם הוּמָטָרָה גַם הַמִּלְחָמָה
 בַּעֲבוּרָו

לְקַח תְּפִילַת לַחֵשׁ - לַב-חֹתֶךָ-שִׁפְתֵי יָם

לְטוֹף לִי טוֹף אֶחָד אֵין בְּכוּחוֹ לְמַחְזוֹת בִּיטוּי

לְיָלִית פְּעוּלְתָהּ הַשְּׁלִילִית גַּם בְּלִילָה הַמְשׁוּמָר לְכַאוּרָה מִן
 הַמְזִיקִים

לְמִידָה **הַלּוּמֵד מִפֶּל אָדָם, וְאִפִּילוֹ מִהַקְטָנִים מִמֶּנּוּ, שֶׁדָּבָר זֶה מוֹכִיחַ**
שְׁחֻמְתּוֹ הִיא לֶשֶׁם שָׁמַיִם, וְלֹא כְּדִי לְהַתְּגַאוֹת בָּהּ, שֶׁנֶּאֱמַר
(תְּהִלִּים קִיט) 'מִפֶּל מִלְּמַדֵּי הַשְּׁפִלְתֵי פִי עֵדוּתֶיךָ שִׁיחָה לִּי',
כְּלוּמָר, דוּד הַמֶּלֶךְ אוֹמֵר עַל עֲצָמוֹ שֶׁהַשְּׁכִיל וְלִמּוּד מְכַל מִלְּמַדָּיו,
וְאִפִּילוֹ מִהַקְטָנִים מִמֶּנּוּ, כִּיּוֹן שֶׁהִיא לִימוּדוֹ לֶשֶׁם שָׁמַיִם, 'כִּי
עֵדוּתֶיךָ שִׁי

לְצִיִּים מוֹשֵׁב שֶׁל אֲנָשִׁים שְׁאִינָם חֹפְצִים בְּרִצְיָנִים

לְקַחֵם הַהֲתַנַּעְרוֹת מִן הַקִּיפָאוֹן בְּמִנְהַרְתָּ הַזְּמַן מִחֵיבַת תְּהִלִּיכִים
 אֲמִיצִים שֶׁל הַפֶּקֶת לְקַחֵם. הַתַּנַּעְרוֹת זֹו חוֹשֶׁפֶת אֶת שׁוֹרְשֵׁי
 הַכִּישְׁלוֹן וְעֹשׂוֹיָה לְנִתֵּק אוֹתָנּוּ מִן הַשְּׁרִטוֹן שֶׁל

הַקִּיפָאוֹן

+לְאָה לְאָה לֹא תִלְאָה בְּמִאֲצִיָּהּ לְשֹׁפֵר אֶת מַעֲמֻדָּהּ וְאֶהֱבֶת אִישָׁהּ

+לב

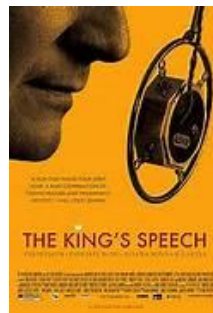
יתהללו ישרי לב רק לאחר שיישרו את נפתולי לבם

כשהלב נמס מתפוגגת הרוח וכמעט לא נשארת עוד בו

"לב יודע מרת נפשו", ומי היא אם לא העזר כנגדו?

שרירות הלב תקשיח את השגגה לחומרתה של עברה בזדון

לא תמיד מוטב להגיד את כל לבו, עדיף ללבן תחילה
את דבורו. או לשתוק ולשתק חלק מנאוו

"רזמנא לבא בעי" - לא די בכוונה טובה אלא
במעשה, בלימודי הליכה למעשה

+לבה

+לב בכל יום אלחש אל הלב: אנא, היה נא, לב אוהב, וכל אומר ואמרה זקק, רכך, עדן, למען יתפוגג הכאב אם לבך אינו מלא חכמה העדף לומר "אני מודה שאיני יודע" - וכך לא תתבדה

• תעלומות לב מכילים הרבה ע ל מ ו ת

• הבטוי "לב זהב" מרמז על מבנה הנפש של האדם בדומה למבנה של המשכן המכיל את מקדש האדם. מבחוץ נראה המשכן בפשטותו וצניעותו - יריעות עזים, וככל שנכנס לפנימו הוא יתגדל ויתהדר מעץ ואבן למתכות

יקרות ועדיפות ביופין וחשיבותן - נחושת, כסף וזהב. כך פאר האדם וטוב לבו יוקרנו מפנימו החוצה.

לב זהב

+לבני הייחוס של לבני הוא למשפחת הגרשוני - ויש צאצאים שזה ייחוסם להיות מגורשים מכהונה ושררה

ל-ד-א-ש-ן

+ **לְמַדּוּ הַיָּטֵב** - למדו את עצמכם לעשות מעשים טובים, שבין אדם למקום. וגם בדברים שבין אדם לחבירו, **דְּרֹשׁוּ מִשְׁפָּט** - בררו היטב בין הניגשים למשפט, עם מי הדין, **אֲשֶׁרוּ חָמוּץ** - זכו את הנעשק במשפטו, ולא רק שתעשו משפט אמת כשיבואו לפניכם בעלי הדין, אלא גם **שְׁפֹטוּ** את משפטו של ה**יָתוּם**, הגם שהוא קטן ואינו יודע לתבוע את בעלי הדין, **רִיבוּ** את ריבה של ה**אֱלֻמָּנָה**, שמלבד זאת שאין לה יכולת לתבוע את בעלי דינה החזקים ממנה, גם אין משפטה ברור כל כך, כי בדרך כלל יש במשפטי כתובתה טענות והכחשות, מכל מקום ריבו אתם את ריבה עד שיצא משפטה לאור.

ל מ נ צ ח

+ "למנצח בנגינות" - צירוף זה (תהלים ד א) מעלה לעיניי את המנצחים על תזמורות, שבשרביט ניצוחם וברמיזות תנועות ידיהם ועיוות פניהם מנחילים לאנשי התזמורת את ההדרכות לפריטה, נשיפה והקשה על הכלים שברשותם. המזמור המתנגן מן ההבנה ההדדית שבין המנגנים והמנהיגות הוא פרי ההנחיה של המנצח. הוא הקובע קצב, סער, לחש, רוך ופרץ. הוא בעצם המנצח ולא רק המנגנים...

ובפרק הבא, ה א - מופיע הצירוף "למנצח אל הנחילות" כי המנצח המהולל מסוגל להנחיל לנו את המבנה של היצירה ומשמעה. הוא משמיע לא רק את הפרטיטורה אלא גם מה שבין השורות, מה שמסתתר בעומק היצירה שאינו מחזור לכל אחד אלא מתפרש ע"י המנצח החודר לרוחה, להרכב בהתוויה של תוויה המרגעים והמסעירים, השלולים ומתרפקים, בקסם מזג של המבעים...

לפי?

+לפי זוזי רקוד,
 לפי הכסף שבידך קנה,
 לפי היכולת שלך פעל,
 לפי מעלתך שב,
 לפי יצירתך תבוקר,
 לפי מידותיך תתכבד,
 לפי דיבורך תוערך.

לפיך

+יש שבמקום להאיר הוא מחשיך את הדרך,
 למשל -

קודם שדרכה כף רגלו בפוליטיקה
 הוא כבר מייעד את עצמו לראשות הממשלה

+לפנים "התהלך לפני והיה תמים" – כך נאמר לאברהם בן התשעים, ומי שהגיע לגיל זה חייב ללמוד כיצד להתעלות מנח הצדיק תמים לדרגת אברהם המתהלך קדימה - לפנים בתמים...

+לשוך לעומת לשונו של משורר תהילים האומר: "לשוני עט
 סופר מְהִיר" אני מגחך ואומר: "לשוני שלי סופר
 מְפָגֵר..."

מלוטשת לשונם של רשעים כמו תער לעשות מרמה
ולהעדיף את הרע מהטוב בכל פעם

לשון חמסים של אנשי רשע מכה בנו כהכשת נחש ארס.
בכל הרשתות הם פורסים את מלכודות מזימתם ומפיקים את
הסתתם באוזני כול להבאיש את ריחנו ואשמתנו
ולהפילנו למדחפות

לשון מדברת גדולות, בשפת חלקות, בלב ולב, קורמת
זלזול והתנשאות

+לשון דברים כג' **פִּי תֵצֵא מִחֶנֶה עַל אִיבֶיךָ וְנִשְׁמַרְתָּ מִכָּל דְבָר רָע**

לשון יתירה - בייחוד בשעת מלחמה - פוגעת
/ בביטחון. "דבר רע" הוא דיבור רע, מסירת מידע
החושף בפני האויב עמדות, מקומות, ידיעות
העלולות לשרת את מטרותיו. צריך למנוע
בתקשורת ובעיתונות, בשיחות פרשנות וריאיונות כל
רמזמהאויב על המערכים והכוחות והמקומות - מידע
העלול לסכן את כל המחנה

+לשון הרע המספר לשון הרע - כאילו כפר בעיקר

חכמינו אמרו שהקלקול של העין הרעה והדיבור הרע
הוא נורא מכל. הקב"ה לא יכול לסבול אותה.

"ואמר רב חסדא כל המספר לשון הרע, אמר הקדוש
ברוך הוא: **הוא: אין אני והוא יכולין לדור בעולם**". ולכן
"אמר ר' יוחנן משום ר' יוסי בן זימרא: כל המספר
לשון הרע - כאילו כפר בעיקר". ולהבין כמה קשה
דיבור מקולקל: "תנא דבי רבי ישמעאל: כל המספר
לשון הרע - מגדיל עונות כנגד שלש עבירות, עבודת
כוכבים וגילוי עריות ושפיכות דמים" (ערכין טו
ע"ב).

+לשון לשון הרע - רכילות,

לשון הרע - רחילות

להתאוות עד כלות,

לקרות ולשנות,

עד שתהא הלשון

נוטפת עסיס של מקורות

יש שהלשון עמוסה עודפי שומן מילוליים,

או להוטה להיות סרוחה ולקוקה למרמה מבחילה

בלשון חלקלקה, נוטפת נופת צופים, נופלים השומעים

במלכודת

ערמומיותה

נצור לשונך מרע – ואל תצטרע

